

Farní listy IV/2008

Týdeník farností Domažlice a Milavče

4. května – 7. neděle velikonoční

Neprodejné. Děkujeme za všechny vaše dobrovolné příspěvky

Duchovní slovo

podobní? Asi i dnes si představujeme celou tu scénu, kterou nám popsal sv. Lukáš a vidíme Ježíše, jak se vznáší nad svými učedníky. Stojíme jako oni, hledíme k nebi, a ptáme se: „Kde je teď? Kam odešel? Kde je to nebe, ve kterém žije?“ Nejsme až tak naivní jako ten pověsný kosmonaut, který měl říct, že viděl nebe, ale Boha tam nepotkal. Ale rádi o celé té události přemýšlíme a řešíme tu hádanku: kam se Ježíš vznášel, kam odešel?

Když pozorně čteme Boží slovo slavnosti nanebevstoupení Páně, vidíme, že důraz je položen na něco jiného. Nanebevzetí Páně není o Ježíšově cestě vzhůru ale o poslání apoštolů do světa. Nejdřív sám Ježíš řekl: jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! A andělé jim říkají: nemá smysl tady stát a jen se dívat. Už nemáte tady co dělat. Jděte. Neptejte se dnes kam odešel Ježíš, ale kam my jsme schopni jít s ním a pro něj.

Až příliš často mluvíme také o tom, že Ježíš odchází, že už tady není, že už ho nevidíme. A Matoušovo evangelium končí slovy: hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa! Od toho dne Ježíš, Boží Syn je přístupný na jednom malém místě, někde tam v Palestině. Od toho dne je přítomný a přístupný vždy a všude. Od toho dne nenazývá svými učedníky jen dvanáct vyvolených mužů, ale to označení patří všem, kteří ho přijímají za svého Pána – kdekoliv a kdykoliv by žili.

Teď už lépe chápeme, co znamenalo jeho slovo: je pro vás dobré, že odcházím. V tom případě „odcházím“ znamená „jsem s vámi“ – se všemi až do konce světa.

Apoštolové stáli a dívali se nahoru, mezi mraky, jakoby čekali, že tam uvidí Ježíše. Může, nebo dokonce musí, se nám to dnes zdát všechno moc naivní. Bůh přece nebydlí v mracích, jeho království je něco jiného než modrá obloha nad námi.

Neudiví nás slova andělů: „Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi?“ Tady už Ježíše neuvidíte, aspoň ne doslova. Ale přiznejme upřímně, jestli nejsme, náhodu, těm apoštolům

Milí čtenáři,

jsou informace které tak říkají zapadnou a pak jsou informace, které letí po farnosti jako lavina. Mezi ty druhé patřila i nedělní zpráva o tom, že po téměř čtyřech letech naši farnost opouští P. Libor – pro ty, kdož jej měli rádi (a předpokládám, že jich je spousta), to naštěstí není nikterak daleko, protože jeho novým působištěm bude sousední Klenčí, takže jej snad čas od času uvidíme nejen v presbytáři domažlického kostela, ale třeba i na palubovce tělocvičny v ulici Komenského, kde při úterním sportování nešlo jeho sportovní umění přehlédnout.

Myslím si, že jméno na první straně dnešního vydání si zaslouží i oslavenkyně, sestra Isabella Řepová, které jsme věnovali celou stranu tohoto vydání, takže pokud někomu z vás toto jméno nic neříká, tak určitě následující stranu 2 nepřehlédněte.

V právě započatém měsíci nás čekají dvě velké slavnosti – již příští neděli to bude Soslání Ducha svatého a poslední květnovou neděli Boží Tělo. Informace samozřejmě spolu s dalšími pozvánkami naleznete na tradiční straně 7.

Velmi zajímavý je i článek, který připravil P. Miroslaw o investicích, které naši farnost čekají v letošním roce. Pokud, co se dotací týče, vše dobře dopadne, tak se bude, nemýlím-li se, jednat o největší akce za poslední desetiletí. Více na straně 3.

Není to tak dávno co jsem modlitbou o něco prosil a přitom naprosto precizně definoval svůj požadavek. Když jsem s tím byl „hotov“, tak teprve jsem si uvědomil, že o něco prosím Boha a ne nějakého poskytovatele služeb u něhož je často namístě být napozoru. Ať takových hloupostí vůči Bohu děláme co nejméně nejen v době po oslavě veliké noci, ale i v běžném „mezidobí“. To sobě i vám, spolu s příjemným časem nad stránkami tohoto vydání Farních listů přeje

P. Miroslaw Gierga

Petr Vondraš